

חוק חופשה שנתית (תיקון מס' 2), תשכ"ה-1965 *

1. בסעיף 3 לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951: (להלן - החוק העיקרי), בסעיף קטן (א) במוקדם הפסוק הראשון יבוא:

"אורך החופשה לכל שנת עבודה אצל מעביד אחד או במקום עבודה אחד הוא:

- (1) בעד כל אחת מ-4 השנים הראשונות - 14 יום;
- (2) בעד השנה החמישית - 16 יום;
- (3) בעד השנה השישית - 18 יום;
- (4) בעד השנה השביעית - 21 יום;

(5) בעד השנה השמינית ואילך - יום נוסף לכל שנת עבודה עד לחופשה של 28 יום; בימי החופשה לא ייכלל אלא יום מנוחה שבועית אחד לכל שבועה ימי חופשה."

2. במקום סעיף 15 לחוק העיקרי יבוא:

15. (א) עובד בשכר העובד אצל מעביד אחד או במקום עבודה אחד לפחות יום אחד אך פחות מ-75 ימים רצופים כאמור בסעיף 4, בין בשנת עבודה אחת ובין בשתי שנות עבודה רצופות, ואין כיניהם חוזה עבודה בכתב לתקופת עבודה רצופה העולה על 74 ימים - ישלם בעדו המעביד תמורת חופשה 4% לפחות משכר העבודה.

(ב) תמורת החופשה תשולם לקרן החופשה של ענף העבודה שבו עבד העובד או בכל דרך אחרת שנקבעה בתקנות.

(ג) היתה תמורת החופשה משתלמת לקרן החופשה, חייב המעביד לשלמה בתחילת החודש שלאחר חודש העבודה, לפי שכר העבודה המשלם בחודש שלפניו לעובדים כאמור בסעיף קטן (א); המשך העובד לעבוד אצל אותו מעביד או באותו מקום עבודה מעל ל-74 ימים רצופים, ישלם לו המעביד את דמי החופשה, או פדיון חופשה, הכל לפי הענין, וקרן החופשה תחזיר למעביד, לפי בקשתו, את הסכומים שהעביר לה בשל אותו עובד; שר העבודה רשאי לקבוע בתקנות את המועדים והסדרים להתזרת הסכומים על ידי קרן החופשה, כאמור.

(ד) תמורת החופשה ששולמה לקרן חופשה תימסר לעובד לפי הוראות תקנון הקרן, ותמורת החופשה ששולמה בדרך אחרת תימסר לעובד בדרך שתיקבע בתקנות.

(ה) קרן החופשה רשאית - בהסכמת העובדים שתינתן בהסכם קיבוצי, בחוזה עבודה או בדרך אחרת שתיקבע - לבוא לידי הסכם עם המעביד בדבר תשלום דמי החופשה לקרן גם בעד עובדים שעבדו אצלו מעל ל-75 ימים."

יגאל אלון
שר העבודה

לוי אשכול
ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
בשיא המדינה

* נתקבל בכנסת ביום י"ב בתמוז תשכ"ה (12 ביולי 1965); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בת"ח 653, תשכ"ה, עמ' 224.
1 ס"ח תשי"א, עמ' 234; תשי"ז, עמ' 134.